

El camí dels esbarzers

Narratives

103

© Alba Dalmau 2019

© Israel Ariño, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició

Angle Editorial

c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona

T. 93 363 08 23

www.angleeditorial.com

angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: gener de 2019

ISBN: 978-84-17214-56-2

DL B 30625-2018

Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic,
ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

El camí dels esbarzers

Alba Dalmau

Taula

- 9 Com una vespa allunyant-se
- 15 Amb el rifle sota el braç i la mirada torta
- 21 Tot al meu voltant es va omplir de coses petites
que mai havia vist
- 27 Entre els arbustos hi ha un forat que té la mida
del meu cos
- 31 Tens gust de cantalup
- 43 El camí dels esbarzers
- 49 Hauria foradat la uralita per veure les estrelles
- 55 Un cowboy de debò mai abandona el seu barret
- 63 Em va semblar que tenia forma de caiman
- 69 Allò en què s'havien convertit era cosa de la senyora
del mirall
- 79 Com intentar escapar-se pedalant amb una bicicleta
sense rodes
- 83 Darrere seu, un paisatge en runes
- 97 Calia que fos lluna nova
- 103 Sara Light es pronunciava igual que *satellite*
- 109 Les hores tranquil·les

- 119 Com si observessin sigil·losament cinc panteres
imprevisibles
- 131 A Nova York, les noies s'amagaven les ferides
sota el coloret
- 141 L'ombra d'un esquelet ballant a terra
- 151 Aquelles clapes blanques que et confonen el pensament
- 157 Amb les pedretes del camí clavant-se-li als genolls
- 167 Els gossos llop descansaven a l'altra banda del glaç
- 173 Un cel cítric havia esbandit la foscor
- 183 Un sender perfecte per a la penitència
- 189 L'ocell dins la butxaca
- 197 Morir-se d'aquella manera tan cinematogràfica
en què es moren els cowboys

Tens gust de cantalup

La mare va morir dos anys després que el pare. L'Eleanor Spalding i l'Ella Spalding es van quedar soles a la casa dels pares. Les dues recorden quan la van estrenar. Cada habitació tenia les parets empaperades amb un estampat de violetes perquè la mare n'era una apassionada i el pare, que sempre cedia a tots els seus desitjos, li va concedir aquesta coqueteria. A més, com que havien tingut dues filles, ja li semblava bé que la casa despregués aquest aire femení en què mai s'hauria imaginat que viuria. El pare, que era un home pràctic, cosa que ja anava bé per compensar el romanticisme de la mare, havia decidit el nom de les filles: es dirien Eleanor i Ella. Així, si les havien de cridar, només dient «El» totes dues vindrien plegades a taula quan el sopar estigués a punt o fos l'hora del bany, sense haver-les d'anomenar una per una. Ara que els pares no hi eren, el paper de paret s'havia esgrogueït i alguns trossos s'havien desenganxat, com flors seques que, amb el temps, s'acaben trencant amb un cruixit.

Quan es van fer grans, les dues noies, que només es portaven dos anys, s'assemblaven força, només que en l'Ella tot estava lleugerament més ben acabat. Els seus rínxols eren

forts i elàstics com molles, mentre que els de l'Eleanor eren dèbils i quan plovia o feia vent de seguida se li desfeien i acabava semblant un gosset moll. Els ulls de l'Ella eren verds com dues maragdes polides, mentre que els de la seva germana recordaven aquestes mateixes pedres precioses però entelades per la pols. Les línies del cos, en totes dues sinuoses, també eren més gracioses les de l'Ella, per com li contornejaven més el pit i se li estrenyien a la cintura i als malucs, mentre que les de l'Eleanor eren més prominents de cintura i s'empetitiien cap al pit. Aquestes diferències, però, mai les havien turmentat. Els pares les estimaven igual i la gent de Sandville tot sovint les confonien, sobretot quan estaven d'esquena, perquè tenien la mateixa alçada i la veu idèntica. De fet, ni els mateixos pares, quan vivien, eren capaços de distingir quina responia quan ho feien d'una habitació a una altra, però això tampoc importava gaire perquè les germanes Spalding estaven tan unides que tot el que sabia una ho sabia l'altra i, per tant, tant era quina de les dues respongués a la demanda.

L'any que la mare va morir, l'Eleanor i l'Ella van decidir abandonar les seves respectives habitacions i tornar a dormir juntes, com quan eren petites, al llit de matrimoni dels pares. La casa era gran i freda i a totes dues els feia por dormir soles sabent que no hi havia el pare o la mare custodiant-les. Quan arribava l'hora de dormir, les dues s'arrauliien encaixant els cossos com dues culleretes, s'adormien abraçades parlant de què cuinariien l'endemà i, just abans de tancar els ulls, es prometien que no se separariien mai.

El seu dia a dia era senzill. Havien arribat a un acord amb la senyora Knott, que era la propietària de la merceria i necessitava una ajudant. Cada setmana hi aniria una de les dues

i així s'anirien alternant. Com que els pares els havien deixat una petita herència i la casa, amb un petit sou podrien anar tirant totes dues i d'aquesta manera una sempre podia quedar-se a casa cuinant i fent les tasques de la llar. Era una vida convenient per a les noies, i per la seva banda la senyora Knott, amb la seva sordera i com que era una mica curta de vista, hi havia divendres que s'acomiadava de l'Ella dient-li Eleanor o al revés, convençuda que era amb l'altra que havia treballat tota la setmana.

Els caps de setmana, després de missa, sempre anaven a passejar pel pinar, seguien un camí estretíssim que estaven convençudes que havien solcat elles amb els anys, a còpia de passar-hi. Va ser un parell d'anys després que nasqués l'Ella que amb els pares van anar a plantar dos pins enmig del bosc, l'un al costat de l'altre. El pare, amb les mans brutes de sorra, va fer asseure les nenes a terra i, agafant-los les mans amb cura, els va fer acariciar aquells dos petits esqueixos que a les nenes els semblaven dos arbres de Nadal en miniatura. «Prometeu-me que cuidareu aquests pins de la mateixa manera que cuidareu sempre l'una de l'altra.» L'Eleanor, de quatre anys, i l'Ella, de dos, van assentir amb petits copets de cap, i després es van estar una bona estona corrent per aquí i per allà i jugant al voltant d'aquells plomalls verds, amb molt de compte per no trepitjar-los.

Devia ser quan tenien uns deu i dotze anys que es van adonar que els troncs començaven a torçar-se, buscant-se l'un a l'altre, i amb el pas del temps els dos pins, que ja s'havien creuat del tot, van començar a créixer en línia recta fins a caragolar-se altra vegada per tornar al seu lloc original. Era impossible no distingir aquesta raresa enmig del bosc, aquells pins abraçant-se amb una delicadesa na-

tural al llarg dels seus troncs, alts i esvelts, com les germanes Spalding.

Aquell hivern, l'Ella va agafar febre i va començar a respirar d'una manera agitada. Les primeres dues nits, quan la febre pujava, l'Eleanor preparava draps d'aigua freda per mullar-li el front, i quan eren al llit l'abraçava amb força, com si d'aquesta manera pogués esmortir els cops d'aire que espetegaven dintre la seva germana com una finestra oberta en plena tempesta. El tercer dia, l'Eleanor, veient que cap dels seus remeis feia efecte, va trucar al doctor Lester. Ella havia de tornar a treballar, perquè la senyora Knott la necessitava, així que li va dir al doctor que li deixaria la porta oberta i que vingués a visitar-la tan aviat com pogués.

El doctor va arribar cap al migdia. Seguint les indicacions de l'Eleanor, va pujar a l'habitació dels pares i s'hi va trobar l'Ella envoltada de coixins i amb els bracets sobre la flapsada, pàl·lida com la neu i amb els llavis molt secs. Quan la va veure, l'Ella delirava. Li deia pare. Ell, assumint aquest paper, la va incorporar i va obrir-li una mica la camisa de dormir per escoltar-li el cor. Tot el que recorda l'Ella d'aquell primerencontre va ser l'agradable sensació d'aquella rodona freda clapejant-li el pit i la mà forta d'en Lester aguantant-la per l'esquena perquè es mantingués més o menys recta. L'escoltava amb els ulls tancats, com si dintre seu hi sonés alguna música llunyana i dèbil. En acabat, el doctor li va tornar a cordar la camisa i del maletí en va treure un xarop que s'hauria de prendre cada sis hores. Era un xarop prou fort perquè amb tres o quatre dies la cosa comencés a millorar. De totes maneres, tornaria l'endemà per veure com estava. Mentrestant, havia de fer repòs absolut, com a mínim tres o quatre setmanes.

Aquella tarda, l'Eleanor de seguida es va adonar que la seva germana feia més bona cara.

L'endemà, quan la va visitar el doctor, els llavis se li havien rosat una mica i la febre havia baixat. En Lester la va tornar a auscultar amb delicadesa. Es va fixar en els bracets de l'Ella, tan blancs que es podien resseguir perfectament les venes, com petites arrels. Va acariciar-li lleument l'avantbraç i li va dir que tenia unes bones venes, un compliment que l'Ella no sabia si es referia a la seva salut o a ella.

En Lester va seguir visitant-la cada dia, sens falta, i sempre feia en primer lloc aquella comèdia rutinària: li posava un pal pla sobre la llengua, li auscultava el cor i, amb una posició que semblava una abraçada, la feia respirar fondo ben a prop de la seva orella per sentir la nitidesa amb què l'aire entrava i sortia dels pulmons. Al cap d'unes setmanes, quan l'Ella ja començava a sentir-se més forta, li va demanar a en Lester fins quan hauria de fer repòs, perquè li sabia greu que l'Eleanor s'hagués de carregar la feina de la merceria i la casa, però ell sempre li deia el mateix: «No tinguis pressa, en aquests casos una bona recuperació és fonamental. És fàcil recaure, i el més important ara és que estiguem segurs que estàs bé del tot abans de tornar a fer vida normal.» L'Eleanor, però, no s'havia queixat ni una vegada i l'únic que volia és que la seva germana es curés, perquè la idea que li pogués passar qualsevol cosa la terroritzava.

Va ser el dia que el doctor Lester li va donar l'alta i li va dir que ja podia reprendre la seva vida normal que, omplint els pulmons d'aire abans de parlar —com li ordenava fer-ho a ella quan l'auscultava—, li va deixar anar que se n'havia enamorat. L'Ella, que fins aleshores no s'havia plantejat com passaven aquestes coses, s'hi va avenir, pensant que si mai s'ha-

via de casar amb un home que la protegís no era mala idea que fos un metge. Avergonyida, va somriure tímidament i va apartar la mirada. En Lester li va agafar la barbeta fins a tenir-la de cara i li va fer un petó que va sonar com una petita bombolla de sabó esclatant-li als llavis.

A la tarda, quan va arribar l'Eleanor de la merceria, es va trobar l'Ella feinejant a la cuina; per primera vegada en molts dies anava vestida de carrer. Duia el vestit blau de llunes blanques que compartien. Estava tan contenta de veure-la dempeus altra vegada que es van abraçar una llarga estona, i a cau d'orella li va dir: «Això no m'ho facis mai més, burra. M'has espantat molt.» L'Ella, que havia preparat una sopa de verdures i havia parat la taula, s'havia decidit a explicar a la seva germana, durant el sopar, el que havia passat amb el doctor aquella tarda. No sabia com s'ho prendria, però s'imaginava que es posaria contenta per ella.

L'Eleanor tenia la cullera sopera a la mà quan l'Ella li va deixar anar la notícia. De la sorpresa, la cullera li va caure dintre el plat i va provocar un esquitx que li va tacar el vestit, i alguns grumolls fins i tot li van embrutar la cara i als cabells. D'una revolada, es va aixecar de la cadira i va donar la volta a la taula fins a quedar-se davant de la seva germana, i aleshores, amb totes les seves forces, va allargar el braç i, agafant embranzida, li va clavar una bufetada amb la mà tan oberta que li va deixar els cinc dits marcats. Sense saber què més fer, l'Eleanor va córrer cap al llit dels pares i s'hi va tirar en planxa, i amb les mans tapant-se la cara va començar a plorar desconsoladament. L'Ella, que des de petita quan veia la seva germana plorar no podia evitar afegir-s'hi, es va estirar al seu costat i es va posar a plorar amb la mateixa intensitat. No sabia de què ploraven, ja que a la

seva edat tampoc era tan estrany anunciar que tenia un pretendent.

Després dels plors van venir els singlots, i després dels singlots l'Eleanor es va amagar sota els llençols i es va negar a parlar més del tema. L'Ella la va respectar i va prometre-li que no veuria més el doctor fins que no en tornessin a parlar.

Van passar mesos fins que això va passar, just quan ja començava a pensar que el doctor es cansaria d'esperar-la. Va ser una nit qualsevol, quan estaven abraçades abans d'adormir-se, que l'Eleanor li va dir que hi havia pensat molt i que, si ho volia, podia tornar a veure en Lester, però amb dues condicions. «Jo també vull aprendre a estimar un home, així que tot el que facis amb ell, després tu m'ho faràs a mi, i, a més a més, deixaràs que jo li escrigui cartes, com si fos tu.» L'Ella, que mai qüestionava l'autoritat de la seva germana gran, va acceptar la seva proposta, contenta per fi d'haver trobat una solució que les satisfés a totes dues, sense necessitat que res canviés.

L'Ella i el doctor es van començar a veure, sempre sota la supervisió de l'Eleanor. Quedaven a casa el doctor i prenien cafè. Tenien converses trivials que a la nit, a casa, l'Ella repetia a la seva germana fent la part de doctor i l'Eleanor responia amb les paraules que pensava que devia haver dit la seva germana petita. El marge d'error era minúscul. Bevien el mateix que havien begut durant la cita i, si el doctor havia comprat galetes o pastís, l'Ella s'encarregava de tenir el mateix producte, o si no un de molt similar, per a la representació.

Va ser en una d'aquestes cites que l'Ella va proposar a en Lester escriure's cartes. Allò potser li semblaria estrany, però era un favor que li demanava. Ell era un home intel·ligent,

que havia estudiat i sempre tenia les paraules correctes a la boca, però ella era una noia de poble que mai n'havia sortit, i no estava acostumada a parlar amb homes que no fossin el seu pare. Li va fer entendre que amb les cartes tindria el temps per pensar les paraules que volia dir-li quan estaven junts, però que per nervis o vergonya se li entravessaven a la gola entorpint allò que de debò pensava. Seria una manera de conèixer-se més justa per a ella, que se sentia tan petita al seu costat. En Lester va acceptar, ho trobava romàntic i antic a la vegada, però si ella ho volia, així ho farien. N'estava molt d'ella, i si les cartes havien de servir per conèixer-la una mica millor ja li semblava bé.

Les nits que l'Ella sortia amb el doctor, l'Eleanor es quedava a casa escrivint-li. Sabia d'en Lester el mateix que la seva germana i havia reviscut cada moment d'aquella relació excepte el que estigués passant mentre ella escrivia les cartes, que, era evident, no importava perquè les cartes sempre arribaven amb un o dos dies de retard, així que tampoc resultava tan estrany. A les cartes, li parlava dels seus pares i de la infància feliç que havien tingut amb l'El, la seva germana inseparable. També rememorava les cites que havien tingut, cada detall, la sanefa de les tasses i el gust reconcentrat del cafè, i les feia créixer amb aquells pensaments que durant la cita ella no s'havia atrevit a dir-li per pudor, com ara que no permetia a la seva germana rentar-li la roba després de les seves cites perquè li agradava ensumar l'olor de tabac que agafaven els vestits després de les seves trobades. I, certament, era així: sempre que l'Ella tornava de casa en Lester, l'Eleanor li demanava a l'Ella que es despullés per entaforar la seva cara a les rebequetes, als vestits i camises interiors, perquè això era el més real que ella tenia del doctor.

Al cap d'uns mesos, una nit que l'Ella tornava de casa el doctor l'Eleanor li va preguntar què havien fet aquella tarda. La germana petita es va ruboritzar i amb les paraules entretallades li va dir: «Ens hem tocat.» L'Eleanor li va preguntar on havia sigut. «Al sofà.» No havien ni acabat el sopar que l'Eleanor es va aixecar i va agafar la seva germana del braç per emportar-se-la amb una estrebada al sofà de la sala. «Com estàveu col·locats?» L'Ella es va posar a la part dreta del sofà i va començar a col·locar la seva germana, com si es tractés d'un dels maniquins de la merceria, amb aquella postura rígida amb què ella estava davant del doctor. Lentament, va començar a descordar-li els botons de la rebeca i li va indicar que tragués una mica de pit i estirés els braços enrere per deixar caure el jersei. L'Ella va començar a fer petons al coll a l'Eleanor, petits i silenciosos, de la clavícula a la boca com una filera de formigues avançant a poc a poc. Quan va arribar a la boca, els llavis de les dues germanes es van trobar i, mig entreoberts, l'Ella va empènyer la llengua dintre la boca de la seva germana, explorant-ne suaument l'interior i passant-li els dits, fins i petits, entre els cabells. Després, amb les dues mans li va abaixar la part superior del vestit fins a la cintura, acariciant-li els pits per sobre els sostenidors. Amb un gest final, molt més gràcil que el d'en Lester, li va descordar els sostenidors amb una sola mà i li va tocar començar a tocar els pits fent-li rodones amb els dits, sospesant-los i besant-los.

Les cartes es van convertir en el territori privat de l'Eleanor, l'única capaç de desxifrar la lletra d'en Lester. L'escena que havien reproduït amb la seva germana, la va citar a la carta, descrivint-la amb una minuciositat i una intensitat tan reals que era impossible que en Lester dubtés mai que qui

escrivia la carta no era la seva Ella. Al final, sempre firmava amb un gargot delicat que deia «EL», detall que expiava la culpa de les germanes Spalding.

No va trigar a arribar el dia que l'Ella, tornant a casa, li va dir a l'Eleanor que aquella vegada encara havien arribat més lluny. Hauria pogut no dir-l'hi, però hauria sigut una traïció. Va ser quan es van ficar al llit, abans de dormir, que l'Ella li va demanar a la seva germana que s'abaixés les calces. No sabia quin grau d'impuresa tenia el que havien fet aquella tarda, encara que també sabia que allò no era el final del camí. L'Eleanor, sense pensar-s'ho, li va demanar que reproduís exactament el que havia passat, perquè si no no podria contestar la següent carta. «Doncs queda't ben quieta, de panxa enlaire. Tanca els ulls i no pensis.» Amb un dit, va resseguir cada duna del seu cos. Va començar a perfilar-li el nas fins a arribar als llavis, després el va fer lliscar pel precipici del seu coll, va ascendir pels pits i va travessar les plànures del seu ventre fins a arribar al pubis, on, superat el fi borriçol que portava al centre, va acabar enfonsant-li el dit a poc a poc. L'Eleanor sospirava; les paraules que li xiuxiuejava l'Ella, les mateixes que li havia dit el doctor, apareixien escrites davant seu amb aquella lletra fina i inclinada com el blat quan bufa el vent. L'Ella seguia amb la mà entre les cames de la seva germana, que instintivament, igual que ho havia fet ella davant el doctor, havia arquejat l'esquena intuïnt un esclat de plaer que estava reservat només per a després d'una cerimònia. Abans que la seva germana arribés a aquell èxtasi, del qual també ella s'havia privat amb el doctor, reservant-lo per a una ocasió més casta, l'Ella va retirar la mà d'entre les cames de la seva germana i, estirada de perfil amb el cap recolzat sobre el puny, la va mirar amb els ulls envidriats i es va

ficar el dit que havia estat dintre l'Eleanor a la boca, tot dient «Tens gust de cantalup».

Aquella nit les dues germanes es van adormir, agafades de la mà com sempre, però especialment cansades. A les fosques, amb la mirada clavada al sostre, totes dues sospiraven mentre pensaven en en Lester.

La cosa es va torçar el dia que el doctor, a qui la seva consciència ja no li permetia seguir profanant la dignitat d'una òrfena, li va demanar a l'Ella per casar-se. Podrien viure a casa seva, que era prou gran per formar-hi una família, i si ella volia no hauria de tornar a treballar. La reacció d'ella no va ser la que ell s'esperava, tot el contrari, li va empal·lidir la cara i la barbata li va començar a tremolar. L'Ella li va dir que necessitava pensar-s'ho i, agafant les seves coses com un lla-dre, es va esmunyir per la porta de l'entrada sense fer soroll.

L'hi va dir a l'Eleanor aquella mateixa nit, incapaç d'aguantar-se, encara que temia la reacció de la seva germana. Per a sorpresa de l'Ella, la seva germana li va demanar que reproduís exactament com havia anat la conversa, i en acabat, amb un posat tranquil, li va ordenar que s'assegués que el sopar estava a punt.

A l'Ella, que no entenia si era pel cansament que li havia provocat la conversa amb el doctor, li va agafar una son irremissible. Per postres hi havia meló cantalup, que l'Ella no va ni arribar a tastar, perquè es va desfer de son, literalment, sobre la taula. L'Eleanor la va portar al llit en braços, com quan eren petites i el pare les pujava a l'habitació adormides.

Una vegada al llit, l'Eleanor, arraulida vora la seva germana, li va repetir quant l'estimava i com no podria viure sense ella, i li va passar un braç per la cintura per estrènyer-la en una llarga abraçada. Mentre la tenia així, entre els seus braços, va

recordar allò que els havia explicat una vegada el pare quan havien anat a passejar pel pinar a veure els exemplars que havien plantat. «Algunes espècies de ficus, quan són joves, arriben a estrangular —fins a matar-lo— l'arbre pel qual s'enfilen per veure la llum del sol.»

El camí dels esbarzers

Cada dissabte al matí, la Tanja anava a recollir la Mery a casa seva. Mentre l'esperava a fora, sempre encreuava els dits perquè fos la seva amiga qui obrís la porta i, amb aquell lleu moviment de coll que li descobria la nuca, blanca i suau com l'escorça d'un bedoll, deixés anar un crit enèrgic, sempre el mateix: «Anem a buscar mores, Todd, tornaré d'aquí a una estona!» Aquell matí, però, va ser en Todd qui va obrir la porta. A ell tampoc li agradava la Tanja. Quan la va veure allà fora, esperant, les aletes del nas se li van eixamplar i va expirar pel nas com un búfal mentre se la mirava de cap a peus. De lluny, es va sentir la veu de la Mery que deia «Qui és, Todd?», i ell, que per vagància no malgastava les paraules, li va cridar: «Vine!»

La Mery va baixar les escales amb aquella alegria que feia que els genolls li fessin voleiar les faldilles com si fossin meduses, i és que sabia que era la Tanja que la venia a buscar per anar a recollir mores. Abans de travessar la porta, li va fer un petó a la galta al seu marit i, dient-li adeu sense mirar-lo als ulls, la Mery va agafar la mà de la seva amiga i totes dues van arrencar a córrer com criatures.

El camí de sorra començava a la sortida de Sandville i s'en-

filava fins al llac que anava a parar a la tanca d'esbarzers. Així que el poble començava a fer-se petit darrere seu, elles se sentien cada vegada més lleugeres. Durant la setmana, totes dues recopilaven curiosament els pensaments que s'explicarien quan arribés el dissabte al matí. Eren el tipus de coses que, si no es tinguessin l'una a l'altra, només haurien pogut explicar al mossèn, i algunes, per pudor, ni això.

La Tanja, amb el puny tancat sota el nas i un somriure entretallat, li va començar a explicar a la Mery que, una d'aquelles nits, en Jacob se li havia arrambat sota els llençols, fregant-li les cuixes contra les seves i tocant-li els pits com si estigués amassant pastissos. Quan va ser el moment de fer-ho, de sobte, allò que fins aleshores —pel tacte dels calçotets a la part baixa de l'esquena— havia notat que era dur es va tornar tou com aquells plàtans massa madurs que en treure'ls la pell són com una pasteta d'un color marró poc apetitós. La Mery, que no podia parar de riure, li tapava la boca amb la mà perquè no seguís, tota vermella per allò que li explicava, però la Tanja, descarada com era, seguia la història a través de la mà de la seva amiga. Quan va acabar, la Mery li va explicar una cosa que li havia passat aquella mateixa setmana a la drogueria i que, ara, la feia riure, però que en el moment que havia passat l'havia posat tan nerviosa que fins i tot s'havia oblidat de què havia anat a comprar i va haver de tornar a casa i dir-li en Todd que d'allò, que no recordava què era, no en tenien. Estava distreta mirant de reüll les marques de detergents quan, de darrere un passadís, un jove molt baixet va topar amb ella, amb tanta mala sort que, com que el noi també estava despistat, va xocar de ple amb els seus pits, precisament el dia que s'havia posat aquells sostenidors nous que li havia portat la Sara Light de la ciutat,

i que li feien el pit punxegut, marcant-se-li a través del blazer com dos cons. Després de la topada, la Mery va veure el noi sortint de la botiga, amb passes ràpides i fregant-se un ull. La Tanja, que s'havia d'estrènyer les costelles pel flat que tenia de tant riure i l'esforç de la pujada, repetia entretalladament: «Li hauries pogut treure un ull, amb aquells sostenidors!»

Però no només s'explicaven secrets d'aquest tipus durant aquelles passejades de cap de setmana; també parlaven sobre el futur, i sempre repetien aquella promesa que s'havien fet des de petites, que serien mares a la vegada, per poder viure l'experiència juntes: compartir marejos, agafar-se els cabells l'una a l'altra quan els vindrien els vòmits i comparar quina de les dues tenia els turmells més inflats.

Quan van arribar al llac, les dues agafades de la mà pel dit petit, es van anar a asseure a la pedra plana on sempre descansaven. Allà, s'hi quedaven una estona en silenci, inspirant fort l'olor de resina, i després, com un ritual, la Tanja es treia de dins les mitges un d'aquells cigarrets que li robava a en Jacob. Abans d'encendre'l, les dues se'l passaven per sota el nas, olorant-lo com si fos un lingot de xocolata que, en comptes de fumar-se'l, es menjarien. Sovint li feien unes pipades abans d'encendre-se'l, aspirant el gust del tabac sec i imitant aquells gestos elegants de les actrius que fumaven amb guants, acostant-se'l i allunyant-se'l amb la mà estesa.

La Tanja el va encendre, fent aquella primera pipada que els empetitia els ulls, i l'hi va passar a la Mery. «Avui no em ve de gust, acaba-te'l tu.» Quan va acabar de dir-ho, la Mery va desviar la mirada, la va fixar en la copa d'un arbre i va dir: «Sents? Sembla una cadernera, oi?» La Tanja va continuar fumant la cigarreta sola amb pipades que cada vegada li sem-

blava que tenien un gust més fort. A la meitat, el va aixafar contra la pedra plana i va dir: «Anem a buscar mores?»

Durant el tros que hi havia entre la pedra plana i la tanca dels esbarzers no es van dir res. La Mery es mossegava el llavi inferior amb les dents, com fan els nens petits quan saben que han fet alguna cosa mal feta. Mentrestant, la Tanja es refregava les mans amb un manyoc de fulles per treure's l'olor de tabac dels dits.

Quan van ser a la tanca, cadascuna es va treure una bosseta de paper de la butxaca i, amb els dits fent pinça, van començar a buscar els fruits vermells. La Tanja, d'esquena a la Mery, va aprofitar per refregar-se una mora pels llavis fins que li va semblar que els tindria tan vermells com si hi hagués fet lliscar una barra de pintallavis de color carmí. Quan es va girar, la Mery li va dir «Jo també vull!» i, amb una mora entre els dits, la Tanja li va perfilar els llavis amb traça. «Em queda bé?» La Tanja va allunyar-se unes quantes passes enrere per mirar-se-la amb perspectiva. Li va semblar que aquell dia estava especialment bonica: tenia la cara una mica més rodona i la pell tibant i lluminosa, les pestanyes espesses li encerclaven aquells ulls blaus, enormes, que aquell matí gairebé no pestanyejaven, i els llavis, vermells i molsuts com un tros de carn crua, els arrugava en forma de petó. «Et queda molt bé.» I, sense acabar d'entendre del tot per què li passava, va notar que les orelles li cremaven.

Per cada mora que ficaven a la bossa, se'n menjaven una. Els encantaven, encara que normalment també ho feien per esborrar el mal alè que els deixava la cigarreta. Amb els anys, havien après a collir mores amb una rapidesa extraordinària. A vegades, fins i tot, feien curses per veure qui omplia la bossa més de pressa. S'hi dedicaven amb tanta energia que

podia semblar que estiguessin arrencant els botons d'una camisa, però aquell dia la Mery ho feia amb una calma nova, com si en comptes d'arrencar-los els descosís. La Tanja s'hi va fixar. Com quan es va ajupir, que si abans ho feia amb un sol bot, aquell dia es va posar una mà a l'esquena per ajudar-se una mica; va fer servir la mà dreta, la més allunyada de la vista de la Tanja, perquè no la veiés.

Quan totes dues van tenir les bossetes plenes van desfer el camí per tornar a Sandville. La Mery tenia les galtes una mica més vermelles que de costum i un parell de blens molt fins se li havien enganxat a la galta per la suor. Pel camí van parlar de què els cuinarien als seus homes per dinar, i es van anar donant idees l'una a l'altra: «Fes un *chicken pot pie*», I si faig un *roast beef* amb salsa *gravy*? A en Toby li agrada molt.» Les converses de menjar les entristien, perquè a cap de les dues els agradava cuinar, i a més a més totes dues sabien que aquelles receptes anunciaven el seu comiat, segurament ja no es veurien amb calma fins al dissabte vinent.

Per darrere, un d'aquells remolins de vent que aixequen la pols formant un embut i remouen les fulles en cercles petits les va començar a empaitar. A la Mery se li va inflar el vestit de caient ample i, encara que per uns segons la polseguera va fer borrosa la imatge de l'altra, a la Tanja li va semblar veure la Mery allisant-se el vestit damunt del ventre, amb molta cura.